

Arzuları reallaşan qəhrəman

Bütün yaşdları kimi onun üçün də müharibə baxdığı sənədli və bədii filmlərdə gördüyü səhnələr, bir də yaşlı insanların danışdıqları xatirələr idi. Gültəkin Əsgərova 1960-cı il noyabrın 20-də Bakı şəhərində dünyaya göz açmışdı. Uşaqlığı sülhün, əmin-amanlığın bərqərar olduğu illərdə keçirdi. Hərdən böyüklərdən eşidirdi: "Yaxşı ki, siz bizim kimi müharibənin ağrı-acısını görməmişiniz, odundan, alovlarından keçməmişiniz".

Onda ağılına gəlməzdi ki, gəncliyi müharibənin qanlı-qadali illərinə düşəcək. Dəhşətli müharibənin könüllü iştirakçısı, hətta qəhrəmanı olacaq. Uzaq-uzaq kəndlərin, şəhərlərin, ölkələrin deyil, öz doğma vətəninə ərazilərinin azadlığı uğrunda canını fəda edəcək. Və ən yüksək ada - "Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı" adına layiq görülmək...

Cəbhəyə həkimlər lazım idi...

Orta məktəbdə oxuyanda gələcəklə bağlı tükənməz arzuları, şirin xəyalları vardı. O, insanların sağlam, xoşbəxt olmasını istəyirdi. Özünə müqəddəs bir peşə seçdi. Sənədlərini Azərbaycan Dövlət Tibb İnstitutuna (indiki Azərbaycan Dövlət Tibb Universiteti) verdi. 1985-ci ildə ali təhsilini başa vurub 8 saylı Təcili Yardım stansiyasında fəaliyyətə başladı.

Gültəkin Əsgərova ilk dəfə atəş səslerini, güllələrə tuş gələn, öz qanına bələnərək can verənləri Qarabağda deyil, Bakıda eşitdi və gördü. 1990-cı il yanvarın 20-də SSRİ (Sovet Sosialist Respublikalar İttifaqı) rəhbərliyi qoşun hissələrini meydanlara çıxararaq Azərbaycanın müstəqilliyini tələb edən, "azadlıq" deyərək hayqıran azərbaycanlıların səsini batırmaq, gözlərinin odunu alaraq susdurmaq üçün göndərdi. Ancaq Azərbaycan xalqı cəsarətini, vətənpərvərliyini, mərdli-

yini, igidliyini nümayiş etdirdi. Sovet qoşun hissələrinin amansızlıqla onlara tuşladığı silahın, üzərlərinə gələn hərbi texnikanın qarşısından geri çəkilmədilər. Gültəkin Əsgərova da o zaman yaralılara köməyə getdi. O, həkim kimi əlindən gələni əsirgəmədi.

Gültəkin Əsgərova 1991-ci ildən Uroloji kliniki xəstəxanada çalışmağa başladı. Artıq ailə qurmuş, ana olmuşdu...

O vaxt respublikada ağır günlər yaşanırdı. Azərbaycan xalqı məmləkətini azad görmək, müstəqil ölkədə yaşamaq arzusunda ağır sınaqlardan keçərək çatırdı. Sovet hökuməti tarixin səhnəsindən gələn kimi, gərginliklər yaradaraq, iğtişaslar salaraq silinirdi. Son çağlarında da nifaq toxumu səpər, münaqişə ocağını körükləyir, məkrli xislətli, mənfur, işğalçı ermənilərə meydan verir, o dövrün ən yaxşı silah-sursatı, hərbi texnikası ilə təmin edirdi. 1980-ci illərin axırlarından Qarabağda dinc azərbaycanlılara hücum edən təcavüzkar ermənilər sovet ittifaqı rəhbərlərindən aldığı hər cür yardımlarla, hərbi güclə daha da azğınlaşırdılar.

Sovet hakimiyyətinin süqutundan sonra Azərbaycanda bütün sahələrdə böhran yaranmışdı. Müstəqilliyinə yeni nail olmuş, hələ milli ordusunu formalaşdırmağa macal tapmamış respublikamızı böyük qəddarlıqla müharibəyə sürükləmişdilər.

Azərbaycanın hər yerində xalq narahatlıq, nıgəranlıq içərisində idi. Həyəcanla Qarabağdan gələn xəbərləri gözləyirdilər. Ölkənin qeyrətli övladları vətəninə ağır günlərində ayağa qalxdılar. Qarabağda, Şərqi Zəngəzurdə erməni işğalçılarının amansızlıqla törətdikləri qırğınlar, qətləmlər, soyqırımlarına məruz qalan soydaşlarının harayına yetişmək üçün könüllü olaraq döyüşə yollandılar.

Artıq Qarabağ və Şərqi Zəngəzur torpaqları atəş səs-lərinə bürünmüşdü. Azərbaycanın mərd övladları düşmən qədər güclü silah-sursata, hərbi texnikaya malik olmasalar da, onlardan daha ürəkli, daha cəsur idilər. Hər bir döyüşçünün məqsədi son nəfəsinədək vuruşmaq, vətən torpağının bir qarışını belə, yağışa verməmək idi. Onlar sinələrini düşmən güllələrinə sipər etmişdilər. Qanlı döyüşlərin davam etdiyi bir vaxtda cəbhəyə həkimlər lazım idi...

"Mən qələbənin sonuna qədər buradayam"

Gültəkin Əsgərova 1992-ci il aprel 3-də qızı Əminənin doğum gününü qeyd etdi. Məclis qurdu. Şəhəri gün - 1992-ci il aprel 4-də isə o, səkkiz yaşlı qızı Əminəni anası Rəfiqə xanıma əmanət edib könüllü olaraq cəbhəyə yollandı.

O, Turşsuda, Şuşa xəstəxanalarında və Ağdamın Məhrizli kəndindəki hospitalda hərbi həkim kimi fəaliyyət göstərdi.

1992-ci ildə Şuşa şəhərində yerləşən həbsxananın qapısının açılıb oradakıların azad edilməsində xidməti olanlardan biri də Gültəkin Əsgərova idi. Əgər həbsxananın qapısı açılmasaydı, şəhəri ələ keçirən işğalçı ermənilər orada olanları əsir götürəcəkdilər.

1992-ci il mayın 8-də Şuşa şəhərinin yağışların əlinə keçməsi Gültəkin Əsgərovanı sarsıtdı. O, Şuşanın işğalından bir gün sonra bu doğma torpağı sonuncu tərkdən birisi oldu.

Azyaşlı qızı Əminə ilə qoyub getdiyi anasını düşünürdü. Rəfiqə xanımın onsuz da həyəcan, nıgəranlıq, təşviş içərisində cəbhədə olan qızından hər an xəbər gözlədiyini bilirdi. Anasının narahatlığını az da olsa azaltmaq, arxayınlaşdırmaq üçün ona göndərdiyi məktubda yazırdı: "Ana, salam. Mən sağ və salamatam, hər şey normaldır. Bizə yaxşı yemək verirlər. Mən qələbənin sonuna qədər buradayam. Şuşa alınana qədər! Bəlkə də indi alınmadı..."

Gültəkin Əsgərova Şuşanın işğalından sonra Laçının, daha sonra Qubadlının müdafiəsində iştirak etdi. O, 1992-ci il mayın 14-də Ağdam istiqamətində gedən döyüşlərə yollandı. Ağdamın Məhrizli kəndindəki hospitalda hərbi həkim kimi xidmət göstərirdi.

Onun tibbi xidməti üçün Aranzəmin yüksəkliyinin ətrafında yer ayrıldı. Ora yaralanan hərbiçilər gətirilməli idi. Atəş səs-lərinin gücləndiyini eşidən Gültəkin Əsgərova döyüşə bilmədi. O, Aranzəmin yüksəkliyinə qalxdı. 1992-ci il iyulun 19-da Aranzəmin yüksəkliyi uğrunda gedən döyüşdə otuz bir yaşlı Gültəkin Əsgərova şəhid oldu. Bakıda Şəhidlər xiyabanında dəfn edildi. 1993-cü il noyabrın 20-də Gültəkin Məlik qızı Əsgərova ölümündən sonra "Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı" adına layiq görüldü.

Uzun illər sonra - 2020-ci ildə baş verən İkinci Qarabağ müharibəsində və 2023-cü ildə aparılan lokal xarakterli antiterror əməliyyatlarında Gültəkin Əsgərovanın ən böyük arzusunun Müzəffər Azərbaycan Ordusu reallaşdırdı. Qarabağ və Şərqi Zəngəzur torpaqlarını Ermənistanın işğalından azad etdilər. Gültəkin Əsgərova kimi qəhrəmanlar yetirən Azərbaycan əbədi olaraq ərazi bütövlüyünə, suverenliyinə qovuşdu.

Zöhrə FƏRƏCOVA,
"Azərbaycan"